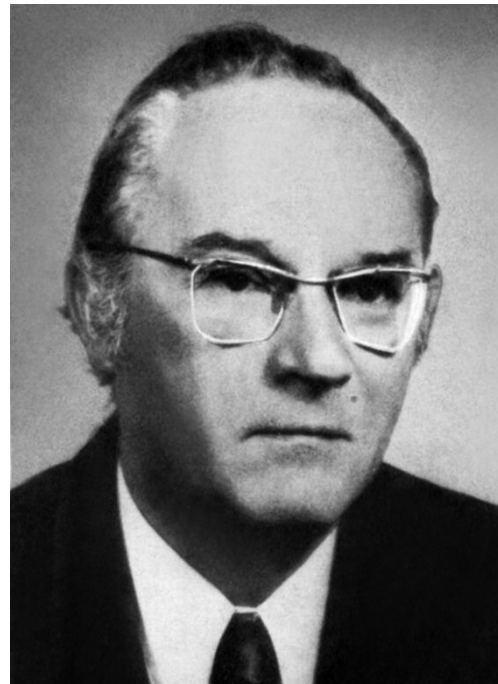

DR. VERSÉNYI LÁSZLÓ

1921–1982

Állatorvosdoktor, egyetemi adjunktus, 1949-től 1981-ig a parazitológia művelője, és 18 éven át az állattan kiváló előadója.

Versényi László 1921. június 12-én született Vácott. Nyolcéves volt, amikor kóművesmester édesapját elvesztette. Elemi iskoláit a szülővárosában végezte, a gimnáziumi érettségét is itt tette le jeles eredménnyel. 1942-ben megkezdett állatorvosi tanulmányait a háború, a katonai szolgálat, a sebesülés megszakította, s azokat csak 1946-ban folytathatta. 1949-ben szerzett állatorvosi oklevelet, de már ez előtt demonstrátor volt a parazitológiai tanszéken, majd 1949-től tanársegéd, 1951-től adjunktus. Kotlán professzor tanítványaként és munkatársaként sok éven át vett részt a parazitológia oktatásában. 1964-től önálló előadója lett a korábban Kotlán professzor által oktatott általános állattan tantárgynak.

Az Eötvös Loránd Tudományegyetem Természettudományi Karán szakkbiológus-képzés keretében is előadta három évig a parazitológia tárgyát. Egy évig a bagdadi egyetemen oktatta a parazitológiát és az állattant, amit alapos szak tudása mellett szorgalmas munkával megszerzett idegennyelv-ismerete tett lehetővé. 1981-ben ment nyugdíjba.

Szakterületén belül elsősorban a parazitológia művelésével foglalkozott. Vizsgálatai újabb adatokkal gazdagították a coccidiumok endogén fejlődésére

vonatkozó ismereteinket, és számos új coccidiumellenes szer hazai bevezetését alapozták meg.

Gazdag ismeretanyaga, szuggesztív előadókészsége, csiszolt, kulturált előadói stílusa révén az egyetem egyik legjobb oktatója volt, előadásait a hallgatóság szívesen látogatta. Szoros és közvetlen kapcsolatot tudott teremteni hallgatóival, megértette problémáikat, szerette őket.

Szobája találkozóhelye volt a mindennapok rohanásában egy kis derűre, őszinte beszélgetésre, a szellem nyújtózkodására vágyó embereknek. Széles körű műveltsége, a képzőművészetek, az irodalom, a történelem dolgaiban való jártassága, a napi politika iránti érdeklődése, vitázó kedve tartalmassá, érdekfeszítővé tette a jelenlétében zajló beszélgetéseket.

Nyílt, jószívű, barátságos modorú, irodalom-, történelem-, művészetkedvelő, derűs, őszinte egyéniség volt.

A háború megrendítő élménye, a háborúban szerzett sérülése testén, lelkén nyomot hagyott. Az a seb, amelyet a csontjaiban megrekedt repeszdarab ütött rajta, sohasem tudott teljesen begyógyulni, s vált végül is korai halálának okozójává. 1982. december 5-én hunyt el; Vácon temették el.

Irodalom

200 éves a magyar állatorvosi felsőoktatás 1787–1987. Szerk.: Holló Ferenc. Mezőgazdasági Könyvkiadó, Budapest, 1987. 464 p.